

Трупахъ се тогазъ мнозина отъ долната страна на баира, кждѣто мислѣха, че ще намрѣтъ най-скоро подземieto. Слѣдъ 4—5 часа усилено копане достигнаха зѣда, разровиха го и отвориша дупка. Показаха си глави изведнажъ нѣколко замаяни отъ пушека змии, побѣгнаха отъ огъня, и почувствуваха чистъ въздухъ . . .

Отскочиха уплашени селянитѣ. Нѣкои по-сърчени съ дълги върлини ги заудряха и повърнаха въ огъня . . .

Пламна изведнажъ буенъ огънь, запращѣха дървата запищѣха змиитѣ . . . Привечеръ въ подземieto не остана нищо друго освѣнъ пепель. Ровиха съ дървета изъ пепельта, нищо нѣма . . . Разпрѣснаха се всички огорчени — иманьето изечзна — една надежда умрѣ . . .

Научиха се за станалото родителитѣ на овчарчето Горчо.

— Пуси да останатъ, изѣдоха ми дѣтето, ама изѣдоха главитѣ си, — продума майката и зарони сълзи . . .

— Ехъ, жена, речи Богъ да го прости, то стана причина селото да се отърве отъ тѣхъ, — добави съ въздишка бащата.

Рашко легна на постеля. Втрѣсе го. Слѣдъ тѣ седмици оздравѣ. Оздравѣ той, но никога и не помисли вече да търси иманье . . .

„Ал. Спасовъ.“

